історія схожа на крапельку відьми,

спочитого в серці давно не дістане.

над вищим від листя приреченим станом

подібний до голосу внадиться: їдьмо

на станси промоклі, на темні каштани,

на сни, що зійшли покурить за ворітьми,

до снігу, що вміє означити притьма

надламану казку вечірнього тану…

заблизько ці люди, ці речі, ці кола.

війною душі не затерпнеш війною,

що жимолость першу подужати квола.

і доки це небо приходить за мною,

до серця бодай притулитись постóю –

яке в нього серце тремтливе довкола!